

Sygn. akt II K 55/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Agata Makowska - Boniecka

Protokolant – sekr. sądowy Barbara Michoń

przy udziale Prokuratora – W. P.

po rozpoznaniu w dniu 02/09/2016 roku

sprawy:

W. Ż.

s. P. i G. z domu K.,

ur. (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 2 grudnia 2015 roku w M. nie zastosował się do decyzji Starosty (...) z dnia 28 lutego 2014 roku sygn. KmD.(...) (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii (...), w ten sposób, że na drodze publicznej kierował samochodem osobowym marki A. nr rej. (...),

tj. o przestępstwo z art. 180a kk.

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **W. Ż.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki z art. 180a k.k. i za to na podstawie art. 180a k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, zaś wydatkami postępowania poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt: II K 55/16

UZASADNIENIE

W dniu 28 lutego 2014 roku Starosta (...) – działając na podstawie art. 140 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137) oraz art. 139 pkt 3 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151) – cofnął W. Ż. uprawnienia do kierowania pojazdami kat. B, w związku z uzyskaniem przez niego 24 punktów karnych za naruszanie przepisów i zasad ruchu drogowego i niepoddaniu się przez niego egzaminowi sprawdzającemu kwalifikacje do kierowania pojazdami mechanicznymi, na który skierowano go w dniu 14 stycznia 2014 roku. Odpis decyzji został doręczony oskarżonemu osobiście w dniu 4 marca 2014 roku. W. Ż. – pomimo tego, że uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi zostały mu cofnięte – nadal kierował samochodem.

W dniu 2 grudnia 2015 roku w M. W. Ż. nie zastosował się do decyzji organu administracji samorządu terytorialnego – Starosty (...) tj. do decyzji nr KmD.(...) (...) z dnia 28 lutego 2014 roku r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B, prowadząc na drodze publicznej pojazd marki A. o nr rej. (...). W trakcie kierowania pojazdem po drodze publicznej W. Ż. popełnił wykroczenie drogowe z art. 92 § 1 k.w. w postaci niedostosowania się do znaku P-4 „linia podwójna ciągła”, za które otrzymał mandat karny w kwocie 200 zł i 5 punktów karnych.

Dowody:

- częściowo wyjaśnienia W. Ż. (k. 10 akt),
- karta rejestracyjna M._5 (k. 2 akt),
- decyzja Starosty (...) z dnia 28 lutego 2014 r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B (k. 3 akt),
- kserokopia potwierdzenia odbioru w dniu 4 marca 2014 roku przez oskarżonego decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B (k. 3v akt).

W. Ż. (lat 39) jest żonatym ojcem ośmiorga dzieci, ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest fryzjerem, nie pozostaje w stałym stosunku pracy, jest rencistą, uzyskującym świadczenie w kwocie 670 zł netto, nie posiada majątku większej wartości. Według oświadczenia nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. Był trzynastokrotnie karany za przestępstwa różnego rodzaju, min. przeciwko mieniu (art. 278 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k.), przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji (art. 177 § 1 k.k.), dwukrotnie z art. 226 § 1 k.k. i inne.

Dowody:

- wyjaśnienia W. Ż. (k. 9-10 akt),
- informacja o dochodach z systemu teleinformatycznego (k. 16 akt),
- karta karna (k. 17-19 akt i k. 8-9 akt II K 55/16),
- informacja od Burmistrza B. dot. nieposiadania nieruchomości przez oskarżonego (k. 20 akt).

W. Ż. wyjaśniając na etapie postępowania przygotowawczego (k. 9-10) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu występku i złożył wyjaśnienia, z których wynika, że nie kwestionował on faktu zatrzymania do kontroli drogowej na drodze krajowej w powiecie (...) w grudniu 2015 roku za wyprzedzanie samochodu ciężarowego na linii ciągłej i że został on ukarany mandatem. Oskarżony wyjaśnił również, że policjanci nie wspominali nic na temat niestosowania się do decyzji Starosty (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B. Oświadczył, że żadnej decyzji od Starosty (...) nie odbierał w 2014 roku.

Przy ustaleniu stanu faktycznego Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie opisanego przez niego ogólnego przebiegu zdarzeń, tzn. faktu zatrzymania do kontroli drogowej w związku z popełnionym wykroczeniem, gdyż są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd natomiast nie dał oskarżonemu wiary w zakresie, w którym nie przyznawał się on do wiedzy o tym, że w stosunku do niego zapadła decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są w tej części całkowicie niewiarygodne i w żadnym wypadku nie odpowiadają prawdzie, stanowiąc jedynie nieudolną próbę uniknięcia odpowiedzialności w ramach przyjętej przez niego linii obrony. Ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów jednoznacznie i obiektywnie wynika, że po pierwsze: w stosunku do oskarżonego decyzja o cofnięciu uprawnień zapadła (k. 3) oraz po drugie: została mu ona skutecznie osobiście doręczona (k. 3v). Co więcej fakt, że funkcjonariusze Policji nie powzięli wiadomości o istnieniu tej decyzji bezpośrednio w trakcie kontroli drogowej, ale później – w toku wprowadzenia karty rejestracyjnej, nie uchyła odpowiedzialności oskarżonego za popełnione przestępstwo.

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów w postaci odpisu decyzji Starosty (...) z potwierdzeniem jej odbioru, kart karnych, informacji o dochodach i majątku oskarżonego i kserokopii karty rejestracyjnej M. 5, albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych, nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie, a zatem nie mających logicznego powodu, by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Przepis art. 180a k.k. stanowi, iż karze podlega ten kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. W przepisie art. 180a k.k. został stypizowany czyn zabroniony polegający na prowadzeniu pojazdu określonego rodzaju w określonych miejscach wbrew decyzji organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Czyn ten może być popełniony tylko przez działanie. Ma charakter formalny, do jego znamion nie należy skutek w postaci spowodowania wypadku czy naruszenia zasad ruchu. Czyn zabroniony z art. 180a k.k. ma charakter powszechny. Jego znamiona zostają zrealizowane wówczas, gdy wobec sprawcy wydano decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Cofnięcie uprawnień może nastąpić w drodze administracyjnej. W myśl art. 103 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 155 z późn. zm.) starosta wydaje decyzję administracyjną o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami w przypadku stwierdzenia braku zdolności do kierowania pojazdem, naruszenia przez kierującego przepisów oraz orzeczenia sądu. Do pierwszej grupy należy istnienie przeciwwskazań do kierowania pojazdem - zdrowotnych (na podstawie orzeczenia lekarskiego) lub psychologicznych (na podstawie orzeczenia psychologicznego) - albo utrata kwalifikacji na podstawie wyniku egzaminu państwowego przeprowadzonego w trybie art. 49 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy lub niezgłoszenia się we wskazanym terminie na egzamin państwowy, który miał być przeprowadzony w trybie art. 49 ust. 1 pkt 2 i 3 lit. b tej ustawy. Cofnięcie uprawnień może nastąpić także w razie ponownego przekroczenia liczby 24 punktów otrzymanych za naruszenie przepisów ruchu drogowego w ciągu 5 lat od dnia wydania skierowania na kurs reedukacyjny, popełnienia w okresie próbnym trzech wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji lub jednego przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz kierowania pojazdem w przedłużonym okresie, o którym mowa w art. 102 ust. 1d (chodzi o kierowanie pojazdem mimo wydania decyzji administracyjnej o zatrzymaniu prawa jazdy; starosta wydaje wówczas decyzję administracyjną o przedłużeniu okresu, na który zatrzymano prawo jazdy, do 6 miesięcy). Podstawę decyzji starosty może stanowić także orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów, uchylenie sposobu wykonywania zakazu prowadzenia pojazdów na podstawie art. 182a § 2 k.k.w. Przystępstwo z art. 180a k.k. może zostać popełnione wyłącznie w zamiarze bezpośrednim. (por. Magdalena Budyn-Kulik, Komentarz do art. 180a Kodeksu karnego, [w:] Mozgawa M. (red.), Budyn-Kulik M., Kozłowska-Kalisz P., Kulik M., Kodeks karny. Komentarz, WK 2015, dostępny w serwisie LEX).

W powyższej sprawie oskarżony W. Ż. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 180a k.k. albowiem w dniu 2 grudnia 2015 r. w miejscowości M. na drodze publicznej prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego A.. o nr rej. (...) nie stosując się do ostatecznej decyzji Starosty (...) z dnia 28 lutego 2014 roku nr KmD.(...) (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B . Oskarżony W. Ż. wiedział, iż przedmiotową decyzją zostały mu cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi co wynika wprost z potwierdzenia odbioru decyzji (k. 3v). Tak więc oskarżony W. Ż. działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim pomimo wydania w/w decyzji. Z tych względów zarówno okoliczności sprawy, jak i wina oskarżonego co do popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu z art. 180a k.k. nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd wziął pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego tym samym uznając, że tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie adekwatna do stopnia zawinienia sprawcy. Obecne brzmienie art. 69 § 1 k.k. wyklucza zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania tej kary, gdyż w czasie popełnienia przestępstwa był on już skazany na kary pozbawienia wolności. Sąd doszedł również do przekonania, że oskarżony nie zasługuje na orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju. Tylko orzeczona bezwzględna kara pozbawienia wolności stanowi bowiem w przekonaniu Sądu sprawiedliwą odpłatę za zuchwałą ignorancję decyzji Starosty (...) o cofnięciu uprawnień do prowadzenia

pojazdów mechanicznych kategorii B. Sięgnięcie przez sąd do kary rodzajowo łagodniejszej za przypisane oskarżonemu przestępstwa raziłoby w realiach przedmiotowej sprawy łagodnym jego potraktowaniem i czyniło tak orzeczoną karę jako nie spełniającą wszystkich dyrektyw kary z art. 53 § 1 k.k., a w szczególności w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Brak poszanowania dla porządku prawnego, którym już czternasty raz wykazał się oskarżony, świadczy o całkowitym niezrozumieniu norm społecznych i prawnych, a nawet swojego rodzaju niedojrzałości społecznej i demoralizacji. Konsekwencją takiego zachowania jest bowiem nie tylko podważanie autorytetu stosownych instytucji, ale także stwarzanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wszak oskarżonemu cofnięto uprawnienia z powodu przekroczenia limitu 20 punktów karnych za naruszenie przepisów ruchu drogowego, a w dniu 2 grudnia 2015 roku kolejny raz popełnił on wykroczenie. Oskarżony jednak bezrefleksyjnie podszedł do uprawnienia, jakim jest prowadzenie pojazdów mechanicznych i zlekceważył decyzję Starosty (...) z dnia 28 lutego 2014 r. wydaną na wniosek Komendanta Wojewódzkiego Policji w G.. Oskarżony był w przeszłości 13- krotnie karany sądownie i odbywał kary pozbawienia wolności. Fakt ten ukazuje zachowanie oskarżonego jako przejaw świadomego i konsekwentnego lekceważenia porządku prawnego, a nie jako wynik pewnej niefrasobliwości życiowej. Orzeczenie kary ograniczenie wolności lub grzywny wskazywałoby w ocenie Sądu na pobłażliwe traktowanie czynu oskarżonego i utwierdziłoby jego samego, jak też i jego otoczenie, w przekonaniu o tolerowaniu podobnych zachowań. Względem na społeczne oddziaływanie kary jest w przedmiotowej sprawie nie do przecenienia gdy uwzględni się, że wyroki tutejszego Sądu funkcjonują w stosunkowo małej społeczności, gdzie kształtowanie w społeczeństwie właściwych postaw społecznych i prawnych ma szczególnie istotne znaczenie w kontekście prewencji ogólnej. Fakt skazania oskarżonego i to na karę bezwzględną będzie także i dla oskarżonego ostrzeżeniem, iż obecnie nie ma pobłażliwości dla kierowców łamiących przepisu ustawy prawo o ruchu drogowym i rozdziału XXI kodeksu karnego. Jednocześnie jednak podkreślić należy, że Sąd zastosował karę na stosunkowo niedługi okres, bowiem W. Ź. nie należy do kategorii sprawców zdemoralizowanych, co uzasadniałoby orzeczenie wobec niego długotrwałej kary izolacyjnej.

Uznając, że sytuacja materialna oskarżonego nie jest dobra, Sąd uznał za uzasadnione zwolnienie go od uiszczenia opłaty sądowej i nieobciążenie go wydatkami poniesionymi w postępowaniu przez Skarb Państwa. Podstawą prawną do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu był przepis art. 624 § 1 k.p.k.

SSR Agata Makowska-Boniecka

C., dnia 26 września 2016 roku.